

Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιά: 182/97
Πηγή: Πειραιϊκή Νομολογία 19/97, σελ 326

Ναυτεργατικό ατύχημα - θάνατος ναυτικού - αγωγή συζύγου - αοριστία - δόλος εργοδότη - αποζημίωση Ν. 551/1915 - αποζημίωση κοινού αστικού δικαίου =- επιλογή - εναγωγή μελών πληρώματος - προϋποθέσεις - αρμοδιότητα δικαστηρίου - δικαστικός συμβιβασμός σε ειρηνοδικείο - προϋποθέσεις ακύρωσης -. Η αγωγή αποζημίωσης για ναυτεργατικό ατύχημα, κατά τις διατάξεις του κοινού αστικού δικαίου, είναι αόριστη αν δεν αναφέρεται σε τι συνίσταται ο δόλος του εργοδότη ή των προστηθέντων ή η τυχόν παράβαση ειδικών διατάξεων, ή κανονισμών που θέτουν όρους ασφαλείας για τη ζωή των εργαζομένων στα πλοία που τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με το ατύχημα.

Πρόεδρος: Κ. Πανά

Κατά το άρθρο 118 Κ.Πολ.Δ στο δικόγραφο της αγωγής πρέπει να αναφέρει το αντικείμενο αυτής κατά τρόπο σαφή ορισμένο και ευσύνοπτο. Εξ' άλλου, κατ' άρθρο 216 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., η αγωγή πρέπει να περιέχει εκτός των άλλων και σαφή έκθεση των γεγονότων, τα οποία θεμελιώνουν κατά το νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, δηλαδή πρέπει να διαλαμβάνει ιστορική βάση και μάλιστα κατά τρόπο που να περιέχει την ευχέρεια στον μεν εναγόμενο να αμυνθεί στ δε Δικαστήριο να ερευνήσει την υπόθεση και να τάξει τις δέουσες αποδείξεις. Εξ' άλλου η αγωγή κατ' άρθρο 216 παρ. 1γ πρέπει να περιέχει ορισμένο και σαφές αίτημα. Διαφορετικά είναι αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως και ως εκ τούτου απορριπτέα. Η αοριστία αυτή δεν μπορεί να θεραπευθεί ούτε με τις προτάσεις ούτε με την παραπομπή σε άλλα έγγραφα (ΑΠ 1296/1983 ΝοΒ 32.1028, ΑΠ 56/1984 Δνη 25.1353, ΕΠ 899/1990 ΕΕΔ 1992. 477,ΕΑ 7330/76 ΝοΒ 25749, ΕΠ 1219/86 ΕΝΔ 15.212). Η αοριστία της αγωγής εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, γιατί ανάγεται στην προδικασία (ΑΠ 266/91 ΕΕΝ 1992, 154, Α.Π. 688/1991). Περαιτέρω κατ' άρθρο 16 εδ. α - γ του Κωδ.ν. 551/1915 οι παθόντες από ατύχημα του άρθρου 1, που δύναται ν' αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη έχουν το εκλεκτικό δικαίωμα να ασκούν την από τον νόμο αυτό αξίωση αποζημίωσης ή την τοιαύτη που απορρέει από τις του κοινού δικαίου διατάξεις. Το αυτό ισχύει και για την περίπτωση κατά την οποία το ατύχημα επήλθε κατά την διάρκεια εργασίας κατά την οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων περί των όρων ασφαλείας και ένεκα της μη αυτών.

Πρόκειται δηλαδή περί του δικαιώματος επιλογής μιας των ως άνω αποζημιώσεων. Όταν όμως γίνει επιλογή της μίας των δύο αξιώσεων εκ μέρους του παθόντος δεν μπορεί να επιδιώξει αργότερα και την άλλη γιατί η επιλογή είναι αμετάβλητη (άρθρο 306, 307 ΑΚ). Τέλος, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 14 του Ν. 551/1915 επιτρέπεται συμβιβασμός με τους όρους ότι: 1) ενεργείται μόνο διά του Ειρηνοδίκου υπό τις προϋποθέσεις των άρθρων 209 έως 214 του Κ.ΠολΔ. και β) στις περιπτώσεις 1 και 5 του άρθρου 3 του Ν. 551/1915, όταν δηλαδή επήλθε θάνατος ή πλήρης διαρκής ανικανότητα για εργασία, το ποσό του συμβιβασμού δεν μπορεί να είναι μικρότερο εκείνου που δικαιούται ο ενάγων κατά τις διατάξεις του Ν. 551/1915 παρά μόνο ως 15%.

Στην προκειμένη περίπτωση με την κρινόμενη αγωγή που επαναφέρεται προς συζήτηση, με την υπ' αριθμ. 3193/96 κλήση, με την οποία επίσης γίνεται παραίτηση από του δικογράφου της υπ' αριθμ. 2195/96 αγωγής, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι οναυτολογήθηκε στη Δανία ως Β' Μηχανικός στο με Κυπριακή σημαία πλοίο της πρώτης των εναγομένων ". . ." στις 4.1.1991. Ότι στις 10.1.1991 το πλοίο από βρισκόταν σε απόσταση ενός ναυτικού μιλίου βορειανατολικά του φάρου Ρεόνες, κοντά στο λιμάνι ΚΑΛΕΝΤΜΠΙΟΡΓΚ της Δανίας. Κατά την ώρα 8.50 της ημέρας αυτής και ενώ ήδη είχε αρχίσει ο εφοδιασμός του πλοίου με πετρέλαιο, αυτό εκτινάχθηκε σαν πίδακας, που έθραυσε τη λάμπα που φώτιζε το επιστόμιο του αγωγού, δια μέσου του οποίου εγίνετο ο έλεγχος της στάθμης του πετρελαίου, με αποτέλεσμα να προκληθεί πυρκαϊά στο μηχανοστάσιο. Ότι η προκληθείσα πυρκαϊά επέφερε τον θάνατό του

Ο θάνατος δε επήλθε από τις αναθυμιάσεις που προκλήθηκαν από την καύση του πετρελαίου. Ότι η ενάγουσα, ευρισκόμενη υπό το κράτος ισχυρότατου ψυχολογικού και συναισθηματικού σοκ λόγω του θανάτου του συζύγου της και υπό την επίδραση φαρμάκων καθώς και υπό το κράτος ψυχολογικής πίεσεως που ασκήθηκε σ' αυτήν, υπέγραψε τον υπ' αριθμ. 720/12-10-91 συμβιβασμό που έλαβε χώρα στο Ειρηνοδικείο Πειραιώς. Ότι για τον άνω λόγο ο συμβιβασμός αυτός είναι άκυρος. Ότι, για τον θάνατο του συζύγου ης, οι δεύτερος και τρίτος των εναγομένων ένεκα αμελείας τους, δεν είχαν φροντίσει για την καλή λειτουργία των μέσων πυρόσβεσης και του εξοπλισμού εν γένει που αφορά την ασφάλεια και προστασία της ανθρώπινης ζωής και του πλοίου, ο δε τέταρτος εναγόμενος λόγω αμελείας δεν

ενημερώθηκε από τον Α' Μηχανικό για τον τρόπο και την ποσότητα που έπρεπε να διοχετευθεί το πετρέλαιο μέσω της αντλίας, συνετέλεσε δε λόγω της έλλειψης ψυχραιμίας στον θάνατο του άνω ναυτικού. Ζητείται μετά απ' ατά με την αγωγή να καταδικαστούν οι εναγόμενοι, καθένας απ' αυτούς σε ολόκληρο, στην καταβολή 105.574.120 δραχμών, καθώς και στην καταβολή 24.000.000 λόγω ψυχικής οδύνης της συζύγου και των τέκνων τουκαι Ότι ο σύζυγος τηςκαι πατέρας των δύο ανηλίκων παιδιών τους ήταν κατά τον χρόνο του ατυχήματος 35 ετών και τους εξασφάλιζε με την εργασία του άνετη και αξιοπρεπή διαβίωση, θα ζούσε δε, και θα εργαζόταν τουλάχιστον μέχρι τα 60 του χρόνια. Ότι ο μηνιαίος μισθός του θα προσαυξανόταν κατ' έτος κατά 10% ανερχόταν δε κατά τον χρόνο του ατυχήματος σε 600.000 δραχμές. Ότι θα εργαζόταν αυτός επί είκοσι χρόνια και 8 μήνες κάθε χρόνο. Ότι οι ζητούμενοι μισθοί ανέρχονται σε 105.574.120 δραχμές. Άλλως ότι <<επικαλούνται τις διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού". Έχοντας τέτοιο περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή είναι παντελώς αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως και απορριπτέα. Τούτο γιατί δεν αναφέρονται σ' αυτήν τα εξής: α) οι ιδιότητες των β', γ' και δ' των εναγομένων, (αν ληφθεί υπόψη ότι αν αυτοί είναι μέλη πληρώματος υπεύθυνα για τον θάνατο του, απαραδέκτως η αγωγή εισάγεται κατά την διαδικασία των εργατικών διαφορών όσο αφορά σ' αυτούς), βάσει των οποίων ενάγονται, ούτε γίνεται μνεία των καθηκόντων που αυτοί παρέβησαν καθώς και ο αιτιάδης σύνδεσμος των ενεργειών ή παραλείψεων αυτών σε σχέση με τον θάνατο του άνω ναυτικού. β) Σε τι συνίσταται ο δόλος ή η τυχόν παράβαση ειδικών διατάξεων για τους όρους ασφαλείας του πλοίου εκ μέρους των εναγομένων, αφού ζητείται αποζημίωση σύμφωνα με τις κοινές διατάξεις του ΑΚ (αδικοπραξία) γ) Το περιεχόμενο του υπ' αριθμ. 720/91 συμβιβασμού, τι ποσό εισέπραξε η σύζυγος και τα τέκνα του θανόντος ώστε να κριθεί η "προφανής δυσαναλογία" αυτού με την αξίωσή τους. δ) το είδος της παθήσεως της ενάγουσας ε) Από ποιους και πως "εσύρθη υπό κράτος ψυχολογικής πίεσεως", ποιες ήταν αυτές οι πιέσεις. στ) Δεν αναφέρεται στην αγωγή με τρόπο σαφή η ιδιότητα των εναγόντων, ήτοι αν η αγωγή ασκείται από την ενάγουσα και για την ίδια ατομικώς ή για λογαριασμό των ανηλίκων τέκνων της ή και για τους δύο, ενόψει του ότι στην αγωγή γίνεται αναφορά σε μία μόνο πράξη συμβιβασμού και όχι σε δύο, όπως οι εναγόμενοι ισχυρίζονται ότι έγιναν μεταξύ τους, ζ) Δεν περιέχεται στην αγωγή σαφές και ορισμένο αίτημα. Ήτοι ζητείται να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στην πληρωμή του συνολικού ποσού των 105.57.120 δραχμών ως αποζημίωση και 24.000.000 δραχμών ως ψυχική οδύνη, χωρίς να προσδιορίζεται σε ποιόν ή για ποιόν ακριβώς πρέπει το ποσό αυτό να καταβληθεί. Για την ενάγουσα δηλαδή ατομικώς, ή σ' αυτήν ως έχουσα την γονική μέριμνα των ανηλίκων τέκνων της, ή σ' αυτήν για όλους τη ίδια και τα τέκνα της. Εξ άλλου όσον αφορά το κονδύλιο της αποζημίωσης λόγω ψυχικής οδύνης δεν αναφέρεται η ηλικία των ανηλίκων τέκνων καθώς και ο λόγος που ζητείται αυτή. Τέλος η) δεν αναφέρεται στην αγωγή το ποσό που διέθετε όσο ζούσε από το μισθό του ο θανών για τα μέλη της οικογενείας του. Κατόπιν αυτών η αγωγή πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της, δεκτής καθισταμένης και της σχετικής ενστάσεως των εναγομένων. Εξ άλλου απαραδέκτως κατ' άρθρο 224 ΚΠολΔ η ενάγουσα με τις προτάσεις της και χωρίς προφορική δήλωση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου που να γραφεί στα πρακτικά, επιδιώκει την συμπλήρωση της αγωγής της αλλάζοντας στην ουσία το ιστορικό αυτής. Ενώ στην αγωγή γίνεται λόγος για αποζημίωση από το κοινό δίκαιο, στις προτάσεις γίνεται αναφορά για την αποζημίωση του Ν. 551/1915. Όμως δεν είναι επιτρεπτή, μετά την εκκρεμοδικία, η μεταβολή του περιεχομένου και του αιτήματος της αγωγής, αλλ' ούτε αποκαθίσταται η αοριστία του δικογράφου της αγωγής με τις προτάσεις. Η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφιστεί ολικά μεταξύ των.